

Pohjoismaisten sisarlaitosten johtajat kokoontuivat kesällä STI:ssä

Pohjoismaisten vieraiden käynti STI:ssä muistuttaa siitä, että monissa maissa on meidän instituuttimme kaltaisia oppilaitoksia. Näillä kaikilla on saman tyyppinen historia, ja monet laitoksista ovat syntyneet jo ennen STI:n perustamista. Ne ovat siten olleet myös esikuvia suomalaisen instituutin perustamiselle.

Kohti pappisseminaareja

Ruotsissa toimii Göteborgin seurakuntatiedekunta (Församlingsfakulteten i Göteborg, FFC). Sen toimintaperiaate on sama kuin meillä. Teologian opiskelijoille annetaan ylimääräistä koulutusta kutsumustietoiseen julistustyöhön. Upsalassa on lisäksi roseniolaisen liikkeen vanhempi Johannelundin teologinen korkeakoulu (EFS), jolla on oikeus antaa yliopistossa hyväksyttävää koulutusta tuleville teologian maistereille.

Tanskassa on kaksi laitosta. Kööpenhaminassa toimii Tanskan Raamattuinstituutti (Dansk Bibel-Institut), joka niin ikään toimii lisäopetuksen antajana. Århusissa puolestaan on seurakuntatiedekunta (Menighedsfakultetet), jolla on jo väylä maisteriopetuksen antamiseen. Eri maissa ja eri laitoksissa on siten erilaiset mahdollisuudet toimia varsinaisena seurakuntatiedekuntana. Luonnollisesti kunkin maan luterilaisella kirkolla on lopulta ratkaiseva asema siinä, hyväksytäänkö valmistuneet opiskelijat pappisvihkimykseen. Tanskassa tämä on mahdollista, Ruotsin FFC:ssä taas ei.

Lähetyskoulutus tärkeää

Norjasta löytyy Pohjoismaiden vanhin seurakuntatiedekunta, Oslon MF (Menighetsfakultetet). Se täyttää tänä vuonna sata vuotta. Vaikka MF on herätyskristittyjen perustama, se on vuosikymmeniä ollut maan suurin pappisseminaari, josta on siten tullut eniten pastoreita Norjan kirkkoon.

Tämän lisäksi Norjassa on kaksi lähetyskorkeakoulua. Suurempi näistä on Stavangerin lähetyskorkeakoulu (MHS) ja pienempi on vähitellen kasvussa ollut Fjellhaugin lähetyskorkeakoulu (Fjellhaug Misjonshøgskole).

Nämä laitokset kouluttavat ennen kaikkea lähetystyöntekijöitä, mutta niilläkin on mahdollisuus antaa maisterikoulutusta.

Pappisseminaari vai yliopisto?

Kaikissa maissa nämä seurakuntatiedekunnan kaltaiset laitokset ovat syntyneet yhdestä ja samasta tarpeesta. Kukin niistä on perustettu vastareaktionä yliopiston radikalisoituneelle koulutukselle. Toisaalta yliopiston opettajien teologiaa on pidetty niin maallistuneena, että sen ei enää ole ajateltu edustavan luterilaista teologiaa. Toisaalta on menetetty luottamus siihen, että yliopisto kouluttaisi maistereista lain ja evankeliumin julistajia. Nuorilla tulee olla mahdollisuus saada tukea antava ja rohkaiseva koulutus Jumalan valtakunnan työhön.



Pohjoismaisten vapaiden teologisten oppilaitosten johtajien kokous pidettiin STI:n tiloissa juhannusviikolla. Kuvassa vasemmalta: Kenneth Ellefsen (Fjellhaug) ja Jan Ove Selstø (Fjellhaugin rehtori), Børge Haahr Andersen (Dansk Bibel-Institutin rehtori), Ingolf H Pedersen (Århusin Menighedsfakultetin rehtori) Torben Kjær (DBI), Johannes Hellberg (Församlingsfakulteten i Göteborg) Henrik Perret ja Rune Imberg (Församlingsfakultetenin rehtori)

Tämä ero on Suomessakin olennainen. Tällaisten instituuttien esittämä kritiikki ei perustu siihen, että akateeminen tieto olisi ongelmallista tai ajattelu sekä tutkimus vaarallista. Se perustuu yksinkertaisesti siihen, että ihminen ei pelastu järkeisuskolla. Seurakunnat eivät tarvitse uskonnollisten asioiden asiantuntijoita, vaan julistajia. Pastorin tehtävänä on julistaa armoa ja Kristuksen veren evankeliumia. Muuten ihmiset jäävät syntiensä valtaan, lakihenkisen uskonnollisuuden vangeiksi ja ilman anteeksiantamusta.

Timo Eskola